

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2357	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ῥωμ. 13,11 – 14,4) 14 Μαρτίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ νύχτα τῆς παρούσης ζωῆς

«Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν» (Ῥωμ. 13,12)

Ὁ Παῦλος, ἀγαπητοί μου, ὁ μέγας Παῦλος, στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ του, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶνε ἡ περικοπὴ τοῦ σημερινοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος, **σαλπίζει**

Χριστιανοὶ τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν, **ξυπνήστε**, κινηθῆτε! ντυθῆτε τὴν ἀρετὴ, εὐτρεπίστε τὶς ψυχές σας· γιατί ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡ ἡμέρα δηλαδὴ τῆς κρίσεως, ἔρχεται· ὅσο περνοῦν οἱ ἡμέρες τῆς παρούσης ζωῆς, τόσο καὶ πλησιάζει ἡ ἡμέρα ἐκείνη! **Ἐτοιμασθῆτε λοιπόν!**

Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχουν τὰ λόγια του, τὰ ὁποῖα ἀκούσαμε σήμερα στὸν ἀπόστολο τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, «Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν» (Ῥωμ. 13,12)· δηλαδὴ, ἡ **νύχτα** προχώρησε, πλησιάζει νὰ φέξη, κοντεύει πιά νὰ ξημερώσει, ἔρχεται ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἡ μοναδική, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Τί ἐννοεῖ ἄραγε; γιὰ ποιά νύχτα καὶ ποιά ἡμέρα μιλάει ἐδῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος; **Νύχτα ἐννοεῖ τὴν παρούσα ζωὴ**, καὶ ἡμέρα τὴν ἄλλη ζωὴ, ἐκείνη πού ἀρχίζει πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. **Γιατί** χαρακτηρίζει ἔτσι ὁ ἀπόστολος τὴν παρούσα ζωὴ ἐν σχέσει μὲ τὴ μέλλουσα;

Τὸ ὅτι ἡ **μέλλουσα ζωὴ**, πρὸς τὴν ὁποία ὄλοι κατευθυνόμεθα, **θα εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα**, αὐτὸ πιστεύω ὅτι εὐκόλα τὸ καταλαβαίνουμε. Θὰ λάμψη τότε ἕνα φῶς λαμπρότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. «Ἡμέραν ὀνομάζει τὸν μέλλοντα αἰῶνα», ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στὴν ἐρμηνεία του, «διὰ τὸ φῶς ὁποῦ ἔχουν οἱ δίκαιοι καὶ διατὶ τότε φανερόνται τὰ κρυπτὰ ὄλων τῶν ἀνθρώπων» (Ἐρμηνεία εἰς τὰς ἸΔ' Ἐπιστολάς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», τ. Α', Θεσσαλονίκη 1989, σσ. 305-6). Οἱ δίκαιοι θὰ ζοῦν μέσα στὸ φῶς, χωρὶς φόβο, γιατί τὰ ἔργα τους εἶνε καθαρὰ καὶ ἀντέχουν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος· οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅμως θὰ αισθανθοῦν τότε ντροπή, γιατί τὸ φῶς θὰ φανερώσει τὰ κρυφὰ ἀνομήματα καὶ ἐγκλήματα πού ἔχουν διαπρά-

ξει. Αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶνε κατανοητὸ καὶ κανένας πιστὸς δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ.

Ἐκεῖνο πού θέλει περισσότερη ἐξήγησι εἶνε, ὅτι ὁ παρὼν βίος εἶνε «**νύξ**», ὅτι ἡ **ζωὴ αὐτὴ πού ζοῦμε εἶνε μία νύχτα**· αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναλύσουμε, νὰ τὸ ἐξηγήσουμε μὲ λίγα ἔστω λόγια, ὅσο τοῦλάχιστον ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, τὰ λίγα λεπτὰ πού ἔχουμε στὴ διάθεσί μας.

***

Ἡ παρούσα ζωὴ, ἀγαπητοί μου, λέγεται μεταφορικῶς «**νύχτα**», διότι κατ' αὐτὴν ἐπικρατεῖ σκοτάδι, **σκοτάδι πνευματικὸ**. Ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς, οἱ σκέψεις καὶ τὸ φρόνημά του δὲν εἶνε ἐδῶ πάντοτε φανερά· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε κρυμμένα. Μέσα στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καλλιεργοῦνται καὶ δουλεύουν λογισμοὶ κακοί, πονηρὲς βλέψεις, σχέδια σκοτεινά.

Αὐτὸ βέβαια δὲν ἰσχύει γιὰ ὄλους. **Ἐξαιροῦνται οἱ πιστοί**. Διότι οἱ Χριστιανοί, ὅσοι δηλαδὴ ζοῦν ἐν Χριστῷ, αὐτοὶ κινοῦνται ἀπὸ τώρα «**ἐν τῷ φωτί**» (Κολ. 1,12. Α' Ἰω. 2,9,10.). **Περιπατοῦν ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως**, ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ῥωμ. 13,13), δηλαδὴ **ζοῦν μὲ εὐπρέπεια**. Αὐτοί, μέσα στὸ μαῦρο σκοτάδι τοῦ παρόντος αἰῶνος, **ἔχουν ἡμέρα**· φωτίζονται μυστικά ἀπὸ τὸν ἄδυτο ἥλιο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Γι' αὐτοὺς δηλαδὴ, ἀντιθέτως, ἡ παρούσα ζωὴ δὲν εἶνε νύχτα· εἶνε «**ἡμέρα**» καὶ καιρὸς ἐργασίας. Λέει ὁ Κύριος γιὰ τὸν ἑαυτό του στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο· «**Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν**· ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» (Ἰω. 9,4). Αὐτὸ λοιπὸν ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἀληθινὸ Χριστιανό.

Γεννᾶται βέβαια τὸ ἐρώτημα· **πόσοι εἶνε αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ** πού ζοῦν πραγματικὰ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ; Ἄν στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἦταν λίγοι, πολὺ λιγώτεροι εἶνε σήμερα, στὴ δική μας ἐποχὴ. Ὁ πολὺς κόσμος, ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ἀνθρώπων, ζοῦμε

δυστυχῶς μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό, μακριὰ ἀπὸ τὸ Φῶς. **Γιὰ ἐμᾶς** λοιπόν, πού ζοῦμε στὴν ἁμαρτία, **ἡ παροῦσα ζωὴ εἶνε «νύχτα»**. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Ζοῦμε καὶ συμπεριφερόμεθα σὰν κοιμισμένοι πού βλέπουν τὴ νύχτα ἕνα **ὄνειρο**. Ὅ,τι κάνουμε ἢ λέμε ἢ σκεπτόμαστε, ὅλα γίνονται σὰν σὲ ὄνειρο, μέσα σὲ **ὑπνο** κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ δέντρου τῆς ἁμαρτίας.

Ἐνῶ, ἀδελφοί μου, **κινδυνεύουμε, ἐμεῖς κοιμόμαστε!** Κοιμόμαστε, τὴ στιγμή πού **ὁ σατανᾶς «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη»**, τριγυρίζει σὰν λιοντάρι πού ψάχνει γιὰ τροφή, ποιόν ἀπὸ μᾶς νὰ καταπίη (Α' Πέτρ. 5,8). Ἀλλοίμονό μας! Γιατὶ ὄχι ἀπλῶς κοιμόμαστε, ἀλλὰ καὶ **«ῥέγχομεν»**, ῥοχαλίζουμε, **ὄπως ὁ Ἰωνᾶς** μέσα στὴν «κοίλη», στὸ ἀμπάρι, τοῦ πλοίου— (βλ. Ἰωνᾶ 1,5), τὴ στιγμή πού τὰ λυσσασμένα κύματα τῆς ἁμαρτίας χτυποῦν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὸ σκάφος τῆς ψυχῆς μας καὶ ζητοῦν νὰ τὸ συντρίψουν. Κοιμόμαστε **ὅπως ὁ Σαμψὼν** στὰ γόνατα τῆς πονηρῆς Δαλιδᾶς (βλ. Κριτ. κεφ. 16ο), ὁ ὁποῖος ξυπνοῦσε τρομαγμένος ἀπὸ τὴ φωνὴ **«Ἀλλόφυλοι, ἐπὶ σέ»**, ἐχθροὶ ἐναντίον σου! (ἔ.ἀ. 16,20)· κ' ἐμᾶς μᾶς ἀποκοιμίζει ἡ ἁμαρτία, πιὸ φοβερὴ ἀπ' τὴ Δαλιδά, τὴ στιγμή πού οἱ ἐχθροὶ μας παραμονεύουν κι ἀκούγεται τὸ ἐγερτήριο· Ξύπνα, ράθυμε, **«ἀλλόφυλοι, ἐπὶ σέ»!** κοιμᾶσαι ἀμέριμος, τὴν ὥρα πού ληστές, ἄνθρωποι καὶ δαίμονες, ἀρπάζουν ὅ,τι πολύτιμο ἔχει ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς σου;

Ἄχ! Για μᾶς, πού ζοῦμε στὴν ἁμαρτία, ἡ παροῦσα ζωὴ εἶνε «νύχτα». Ὅπως αὐτοὶ πού κοιμοῦνται δὲν κάνουν τίποτε ἀξιόλογο, ἔτσι καὶ ὅσοι κοιμόμαστε στὰ διάφορα ὑπνωτήρια τῆς ἁμαρτίας δὲν πρόκειται νὰ πετύχουμε τίποτε γενναῖο καὶ ὑψηλό, καμμία νίκη ἀρετῆς, κανένα ἄθλο ἀγιότητος· ἔτσι θὰ κυλᾶ καὶ θὰ χάνεται ἡ ζωὴ μας, μέσα σὲ **ἀπραξία καὶ ἀδράνεια** ἀπὸ τὴ νωθρότητα καὶ ἀποχαύνωσί μας. Καὶ ὅπως αὐτοὶ πού κοιμοῦνται βλέπουν στὸν ὑπνο τους **ὄνειρα ἀπατηλὰ**—ἄλλος ὅτι γίνεται στρατηγός, ἄλλος ἑκατομμυριοῦχος, ἄλλος κληρονόμος ἀνακτόρων κ.τ.λ.—, ἔτσι κ' ἐμεῖς ζώντας στὴν ἁμαρτία πλάθουμε ὄνειρα καὶ πύργους εὐτυχίας. Δὲν εἶνε κρίμα, ὅλη ἡ ζωὴ μας νὰ φεύγει σὰν σὲ ὑπνο μέσ' στὴ νύχτα;

Γιὰ μᾶς θὰ ἔπρεπε ἡ **Κασσιανὴ** νὰ ξαναψάλλῃ τὸ περίφημο τροπάριό της· **«Οἷμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἷστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρωσ τῆς ἁμαρτίας»** (δοξ. αἰν. Μ. Τετ.). Δυστυχία μου! δηλαδή, ὁ ἁμαρτωλὸς ἔρωσ καὶ ἡ μανία τῆς ἀκολασίας μὲ βύθισαν σὲ **μιὰ νύχτα σκοτεινὴ**, πού δὲν τὴ φωτίζει κανένα ἄστρο καὶ καμμιά σελήνη. Τὰ λό-

για αὐτὰ ταιριάζουν σ' ἐμᾶς, ὄχι σ' ἐκείνην. Ἡ ἁγία ἐκείνη ποιήτρια τοῦ Βυζαντίου ἔγραφε ἔτσι ἀπὸ βαθειὰ ταπεινώσι. Ἡ ἴδια εἶχε ἐγκαίρως ἀντιληφθῆ τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, ἀπέκρουσε τὰ δελεαστικὰ θέλητρα τοῦ κόσμου, πολέμησε τὴ ραθυμία καὶ τὴν ὑπνηλία, καὶ δέχτηκε πρόθυμα τὴ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου πού καλεῖ τοὺς ἐκλεκτοὺς λέγοντας· **«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὑπνου ἐγερθῆναι»**, εἶνε ὥρα νὰ σηκωθοῦμε πιὰ ἀπ' τὸν ὑπνο (Ρωμ. 13,11). Ἔτσι ἀποτίναξε τὸν θανατηφόρο ὑπνο τῆς ἁμαρτίας καὶ ὡς φρόνιμη νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἔσπευσε πρὸς τὸ Φῶς.

***

Ἀδελφοί μου! Ἄς ἀκούσουμε σήμερα γιὰ μία ἀκόμη φορὰ καὶ ἄς σκεφτοῦμε τώρα πιὸ σοβαρὰ τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου· **«Ἡ νύξ προέκοψε, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκοτους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός»** (Ρωμ. 13,12). Ἄς ἀπαρνηθοῦμε **«τὰ ἔργα τοῦ σκοτους»**, αὐτὰ πού γίνονται στὸ σκοτάδι, καὶ ἄς ντυθοῦμε **«τὰ ὄπλα τοῦ φωτός»**, τὴ φωτεινὴ πανοπλία.

Ἡ παροῦσα ζωὴ, μὲ ὅλα τὰ φόβητρά της καὶ μὲ ὅλα τὰ ἀπατηλὰ θέλητρά της, εἶνε μιὰ νύχτα **«ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος»**. Ἡ νύχτα ὅμως αὐτὴ **πηγαίνει ὀλοταχῶς πρὸς τὸ τέλος της**. Οἱ ἡμέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια—τὶ λέω—, οἱ αἰῶνες φεύγουν καὶ ὄλο πλησιάζει ἐκείνη ἡ μοναδικὴ ἡμέρα, **«ἡ ἡμέρα Κυρίου ἢ μεγάλη καὶ ἐπιφανής»** (Ἰωήλ 3,4 = Πράξ. 2,20).

Στὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ τὰ μέλη τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ζοῦσαν μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν προσδοκίαν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, **πότε νὰ ἔλθῃ πάλι ὁ Κύριος στὴ γῆ, νὰ θέσῃ τέλος στὴ νύχτα** τῆς παρουσίας ζωῆς, καὶ μὲ τὴ δευτέρα παρουσία του νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν **«ὀγδόην ἡμέραν»** (βλ. Ψαλμ. 6,1. Μ. Βασίλειος Ἐ.Π. Migne 29,52), δηλαδή τὴν ἀτελεύτητη αἰωνιότητα.

Αὐτὸ δείχνει ὁ τρόπος πού ἐκφράζονται οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι. **«Ὁ Κύριος ἐγγύς»**, γράφει σὲ μία ἄλλη ἐπιστολὴ του ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Φιλιπ. 4,5). **Ὁ Κύριος πλησιάζει**, ἔρχεται, ἔφτασε!

Ἄς ἐτοιμαστοῦμε λοιπόν. Ἄς **«εὐτρεπίσωμεν»** τὶς λαμπάδες μας, ἵνα **«ἔτοιμοι»** καθ' ὅλα, ντυμένοι τὴ στολὴ τοῦ Χριστοῦ, **«εἰσέλθωμεν σὺν Αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους»** (κάθ. Μ. Τρ.), δηλαδή στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, στὴν ὁποία, ὅπως γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψη, **«νύξ οὐκ ἔσται»** ἐκεῖ, καὶ **«χρείαν»** οὐκ ἔχουσι **«λύχνου καὶ φωτός ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»** (Ἀπ. 22,5).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος